

χαράδρας και ἀπόκρημνα. Οὕτω και ὁ μοιχὸς ἄνθρωπος καταλείπει τὰ ἑαυτοῦ και ὡς ἀλλόφρων και μεθυμένος οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει....

Και καθὼς ἡ ἔχιδνα διὰ *συριγμῶν* ἀναγγέλλει τὴν ἐμφάνισίν της και παρουσίαν της, οὕτω και ἡ μοιχαλὶς ἄνθρωπος *νεύουσα τοὺς ὀφθαλμούς, σύρουσα τοὺς χιτῶνας και ζῶνας, ἀνασύρουσα τοῦτο και ἐκείνο, παίζουσα τοὺς πόδας και τὰ περὶ τὴν ὀσφύν και ἀκριβέστερον τὰ ὑπ' αὐτήν*, συρίττει και προκαλεῖ, διεγείρει και ἐρεθίζει, ἐκκαλεῖ τοὺς εἰς τὰ βᾶθη τῶν οἰκιῶν των και καταστημάτων των κλπ. και οἱ ὁποῖοι τὸ κατ' ἀρχὰς δειλοί, δειλοὶ προβάλλουσιν.....

Και ἡ μὲν ἔχιδνα ἵνα ἐπιτύχη τὴν συμπλοκὴν ἔξεμει τὸ δηλητήριο και ὁ μοιχὸς ἄσπρη θάλασσιος ἔγγελος, ἡ μύραινα σφίζεται και οὐδὲν κακὸν πάσχει—ἀλλ' οἱ δίποδες ἐπίγειοι ἐγγέλεις— ἂν πιστεύσωμεν τὰ ὅσα ἀκούομεν, ἀδιαφοροῦντες ὡς πρὸς τοῦτο, διὰ τὰ ἀποτελέσματα ὅσα διαδέχονται τὰς ἀπροσεξίας και παραλόγους ὁρμάς, πάσχουσι συνήθως ὅ,τι ἡ ἔχιδνα τ. ἔ. κατατρώγονται οὗτοι και ἀπογυμνοῦνται ὑπὸ τῆς μαινάδος· θανατοῦνται ὑπ' αὐτῆς και τῶν δηλητηριωδῶν θεληγῆτρων της· σήπτονται, τήκονται.....

Ἄρχμ. ΓΕΡΒ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Εἰς κάποιον συνέδριον τοῦ Συλλόγου τῶν Κλασσικῶν σπουδῶν ὁ λόρδος Μιλνερ ἐπέλεξε λαμπρὸν ἐγκώμιον τῆς Ἑλλην. φιλολογίας και ἐτόνισε τὸ μέγεθος τῆς ἐπιδράσεως ἣν αὐτὴ ἔσχεν ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τῆς καλαισθησίας και τῆς διανοητικότητος τῶν συγχρόνων. Τὴν τέχνην του ζῆν, εἶπεν, διαπραγματεύεται ἀπὸ πασῶν τῶν ἀπόψεων ἡ Ἑλλην. φιλολογία. Ἐκθέτει τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς και καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς λύσιν τούτων. Οὐδὲν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὑπάρχει τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐγνώριζον οἱ ἀρχατοὶ Ἑλληνες. Ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία ἀφῆκεν ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη της ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ και τοὺς καρποὺς ταύτης δρέπει σήμερον ἡ Ἐβρώπη. Ἡ ζωὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐξεδηλώθη ἐν πάσει λεπτομερείᾳ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλην. φιλολογίᾳ. Καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ πλέκων τὸ ἐγκώμιον τῆς ἀρχαίας Ἑλλην. παιδείας. Καὶ οἱ μὲν Ἐβρωπατοὶ οὕτως ἐμιλοῦν περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλην. φιλολογίας ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες πῶς διακειμεθα ἀπέναντι ταύτης; Τὴν ἀγνοοῦμεν τελείως. Τὴν περιφρονοῦμεν, τὴν θεωροῦμεν περιττὸν ἄχθος. Ἀλλὰ και ἐν τοῖς Γυμνασίοις διδάσκεται τὴν ἄλλην και μὲ τὴν σχολαστικὴν γραμματικὴν ὥστε καθίσταται ἐπαχθὴς και μισητὴ τοῖς μαθηταῖς και ἴσως και εὐλόγως. Πόσον ὀρθότερον θὰ ἦτο ἂν ἐδιδάσκετο και ἀπὸ μεταφράσεως ἐπιτροχάδην ἵνα διεξέρχωνται ἕλην πελλήν. Ἀλλὰ ποῦ πρακτικὸν πνεῦμα!

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΘΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἶδομεν λοιπὸν ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπὸ πάσης ἀνθρωπίνης ἀπόψεως ἐξεταζόμενος ἀποδεικνύεται λογικῶς, ἱστορικῶς και πειραματικῶς Θεάνθρωπος. Οὐδεὶς καλῆς πίστεως ἐρευνητῆς δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτου. Μόνον τελείως πεπορωμένη καρδία και διεστραμμένη διάνοια εἶναι ἐπόμενον ἐκ πείσματος νὰ ἐπαγαμβάνῃ τὸ οὐ μὲ πείσεις, κἂν μὲ πείσης. Ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει, ὡς μὴ εἰρησκόμενοι εἰς ὑγιᾶ ψυχολογικὴν κατάστασιν. Ἔχουν ἀνάγκην θεραπείας, καθαρμοῦ και ἐξυγιάνσεως τοῦ ψυχικοῦ των ὀργανισμοῦ, ἵνα ἀνανήψουν και μὴ ἀμφιβάλλουν και μὴ ἀντιλέγουν. Ὡς ὁ ἀσθενὴς νομίζει ἀνόστους ὄλας τὰς τροφὰς λόγῳ τῆς ἀσθενείας του, ὡς ὁ βαρῆκοὺς νομίζει ὅτι ὁμιλοῦν σιγὰ και δι' αὐτὸ δὲν ἀκούει, ὡς ὁ ὀφθαλμῶν τὰ νομίζει ὄλα θάμπὰ κλπ. οὕτω και οἱ ψυχικῶς πάσχοντες ἀδυνατοῦν νὰ ἔχουν σοφὴ ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων λόγῳ τῆς ψυχοπαθείας των. Δυστυχῶς ὁ ἐγωϊσμός, αἱ ἁμαρτίαι, αἱ κακαὶ συναναστροφαί, τὰ ψυχοφθόρα ἀναγνώσματα, ἡ ἔλειψις θρησκευτικῆς μορφώσεως, τὸ ἐλεινὸν περιβάλλον και ἡ σκέψις τοῦ τι θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος ἐπιφέρουν τὴν τοιαύτην παθολογικὴν τῆς ψυχῆς μας κατάστασιν. Εἶναι δυνατὸν ὁ μυωπάζων νὰ βλέπῃ μακρὰν! Ὁχι βεβαίως. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο πρέπει ἢ νὰ θεραπευθῇ ἡ μυωπία, ἢ νὰ ἐντοπισθῇ δι' ὀμματουαλιῶν, ὅπερ δέον γενέσθαι λίαν συντόμως, ἵνα προληθῇ ἡ τελεία τύφλωσις. Καὶ ὁ πάσχων τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς ὀφείλει νὰ θεραπεύσῃ ἑαυτὸν διὰ καταλλήλων φαρμάκων. Τὰ φάρμακα ταῦτα θὰ τονώσουν τὸν ψυχικὸν ὀργανισμόν, και οὕτω θὰ δυναθῇ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀλήθειαν, ἄλλως διατρέχομεν τὸν κίνδυνον τῆς τελείας πνευματικῆς τυφλώσεως ἣτις ἀενάως πλέον θὰ ὀρθοῦται πρὸ ἡμῶν, ὡς ἀνυπέρβλητον τεῖχος και θὰ μᾶς ἐξαναγκάζῃ νὰ παραπαίωμεν μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον πνευματικὸν σκότος. Ὡς εἶναι ἀδύνατον νὰ παραστήσωμεν τὴν γεῦσιν ἐνὸς φαγητοῦ τὸ ὁποῖον δὲν ἐγεύθημεν, και οὐ ἡ γεῦσις εἶναι ἀπερίγραπτος, οὕτως και ἡ Θεότης τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ ἀκριβῶς εἰμὴ διὰ